

Ο ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ.

- Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ μικρὸς κι' Ἀλέξης ὁ ἀνδρειωμένος
Καὶ τὸ μικρὸ Βλαχόπουλο ἀντάμα τρῶν καὶ πίνουν·
Ἔχουνε καὶ τοὺς μαύρους τους σ' ἓναν ταβλὰ δεμένους·
Τοῦ Κώστα τρώει σίδερα, τ' Ἀλέξη τὰ λιθάρια,
5 Καὶ τοῦ μικροῦ Βλαχόπουλου τὰ δένδρα ξερρίζώνει.
Ἐκεῖνοι * τρῶν καὶ πίνουνε καὶ ἀντάμα ξεφαντόνουν
Κ' ἓνα πουλάκι ἔκατζε 'ς τῆς τράπεζας τ' ἀχειλί.
Δὲν κελαδοῦσε σὰν πουλὶ μηδὲ σὰν χελιδόνι,
Μόν' κελαδοῦσε κ' ἔσερνε ἀνθρώπινη λαλίτζα·
10 « Ἐσεῖς τρῶτε καὶ πίνετε, κ' οἱ Τοῦρκοι σᾶς πατῆσαν **.
Πῆραν τοῦ Κώστα τὰ παιδιὰ, τ' Ἀλέξη τὴν γυναῖκα,
Καὶ τοῦ μικροῦ Βλαχόπουλου πῆραν τὴν ἀδελφή του. »
Ὁ Κώστας τὸ καλίγονε κι' ὁ Ἀλέξης τὸ σελλώνει
Καὶ τὸ μικρὸ Βλαχόπουλο 'ς τὸ μαῦρο καθαλλάρης.
15 Σύρε, Βλαχάκι μ', σύρε σὺ καὶ χιλιομέτρησέ τους
Κι' ἂν εἶναι χίλιοι ἔμβρα τους κι' ἂν εἶναι δύο χιλιάδες
Κι' ἂν εἶναι τρεῖς καὶ τέσσαρες ἀπολογιὰ μᾶς στέλλεις
Δίνει βιτζιὰν τοῦ μαύρου του, 'ς τὸν κάμπον καταβαίνει
Βλέπει τ' ἀσκέρι· κ' ἦν πολὺ, καὶ μετρημὸν δὲν ἔχει.
20 Στέκεται, διαλογίζεται κι' ἀτός του τὸ θαυμάζει·
Πίσω νὰ πάγῃ 'ντρέπεται, μπροστὰ νὰ πᾶ φοβᾶται·
Στέκει καὶ διαλογίζεται, τὸ μαῦρό του ῥωτάει.
« Δύνεσαι, μαῦρε μ', δύνεσαι νὰ 'μβοῦμε καὶ νὰ βγοῦμε; »
Ὁ μαῦρος πηλογήθηκε μὲ πόθον τότε λέγει·

* Ἀλλῇ γραφῇ: κ' ἐκεῖ ποῦ.

** Κουρσεύουν.

- 25 « Δύναμ', ἀφέντη, δύναμαι νὰ μποῦμε καὶ νὰ βγοῦμε.
 « Δὲν εἶναι χίλιοι νὰ τοὺς μπῶ, δὲν εἶναι δύο χιλιάδες,
 « Δὲν εἶναι τρεῖς καὶ τέσσαρες, μόν' εἶν' ὀκτὼ χιλιάδες.
 « Δύναμ', ἀφέντη, δύναμαι νὰ μποῦμε καὶ νὰ βγοῦμε. »
 Βάστα, βρὲ μαῦρέ μου καλὰ, σπαθὶ μου δαμασκένιο!
- 30 Σ' τὸ ἔμπα χιλίους ἔκοψε, 'ς τὸ ἔβγα δύο χιλιάδες
 Καὶ 'ς τὸ καλὸ τὸ γύρισμα κανένα δὲν ἀφίνει.
 Ψιλὴν φωνίτζα ἔσυρε, ὅσο κι' ἂν ἐμποροῦσε·
 « Ποῦ εἰς' Ἀλέξη μ', ἀδελφὲ, Κώστα μ' ἀνδρειωμένε!
 Ἄν εἴσθ' ὀμπρὸς μου φύγετε, 'ς τὰ δάση νὰ κρυφθῆτε,
 35 Κ' ὁ μαῦρός μου ἐμούστωσε πηδῶντας τὰ κεφάλια. »
 Κ' ἐκεῖνοι τὸν ἐζούλεψαν. Ρίχνουν καὶ τὸν βαροῦνε.
 Πῆρ' ὁ Κῶστας τὸ μαῦρό του, κι' Ἀλέξης τὸ σπαθὶ του.
 Κι' ὁ ἄγγελος κατέβηκε καὶ πῆρε τὴν ψυχὴ του.
-